

(המשך מעמוד 9)

לגות האופוזיציה הקטנות הודיעו פומבית על תמיכתן במובארק. הן קומניסטים והאחים המוסלמיים, המתנגדים לו בחריפות, פועלים מחוץ לחוק, ואין להם דרך להודיע רשמית על דעתם. גם מיפגת האיחוד השמאלית, שהיא עדיין חרף קית אך שרבים מחבריה נעצרו, הודיעה על התנגדותה לבחירה — אך הדבר לא פורסם בשום כלי-תיקשורת.

„מי צריך

את זה?!”

מי שמתנגד למועמד היחיד פשוט אינו הולך להצביע. אמר גם, ההצבעה היא חובה חוקית, ועל

בארק? שום דבר. אולי הוא טוב, אולי הוא לא טוב. אז אני לא מצביע, עד שאהיה בטוח.”

מוכר באחת התנויות, בוגר אר-ניברסיטה המדבר כמה שפות: „מישאל-עם זה עניין של נייר. מי צריך את זה? אני מביע בליבני” הוא לא פירש.

יש לראות את האקט במיסגרת המישטר והחברה של מצריים. אין אלה בחירות במובן המקובל בי מערב. זוהי יותר תגיגה עממית גדולה, הבאה להדק את הקשר בין ההמונים והשילטון, ולתת לגיטימיה למנהיג הבא לרשת את מקומו של הנשיא שנרצח.

הבחירה האמיתית נעשתה, כי מובן, בדרך אחרת לגמרי. סאדאת עצמו בחר ביורשו, קיום רצונו

זה זמן מתאים למריבות על הירושה.

ערב יוסף-מישאל שידרה הטל-וויזיה לא רק את הסרט המלא והמחריד על ההתנקשות באל-סאדאת, אלא גם דיווחים ממצים מאוד על מאורעות-הדמים בעיר הדרומית אסייט. שם התנפלו, בי יום השישי אחרי רצח הנשיא, קבוצות של קנאים מוסלמיים מאורגנים-היטב על תחנות-המישטר ומישרדי שרות-הביטחון, ירו, פצעו והרגו.

המסר שבשידורים אלה היה ברור לגמרי: אם לא ייבחר מייד מנהיג חדש וסמכותי, צפוי בארץ תהווה-ובהו. מצריים עלולה להיות לאיראן. השיכבה המבוססת, שי היא מסד המישטר, רצתה בביט

הכנסת-אורחים המציינים כל מצרי גדול וקטן, עשיר ועני, עירוני וכפרי.

קירדאסה מצביעה בעד מובארק, ברוב של 100%, כמו אל-עגוזה, כמו כל שכונה וכפר במצריים. רק מיספר המשתתפים במישאל מוטל בספק.

אך המצלמה מחוללת פלאים. תוך דקות מסתדר תור מסודר ליד אחת הקלפיות, והכפירות מציעות. איש-הקלפי, מורה צעיר כחליפת-ספארי, מראה להן איך

מתחת לתמונה

של הנשיא המנוח הסתדר תור של מצביעים. מאחוריהם — שמיכה תלויה, המשמשת כפרגוד למצביעים. רק מעטים מצאו צורך להשתמש בה.

הבחירות

בכפר קירדסה, לא הרחק מקאהיר, מחזיקה פלא-חית, בשימלה כפרית רגומה, בתעודתה. היא היתה אחת מ-3000 בעלי זכות-הבחירה בכפר המונה 16 אלף נפש, רובן ילדים ממחת לגיל הבחירה הנהוג במצריים. לסמן את העיגול הנכון. אין כאן יומרה של סודיות. הכל נעשה ברות טובה, באווירה של טקס ציבורי עליו.

בחוק, על הקירות, מודבקות כמה כרזות של מובארק. אפשר לקבל אחת? מסתבר שלא נותרו, אבל אין בעייה. שני פלאחים אדיבים בגלאביות מורידים כרוזה מן הקיר ומגישים אותה לאורחים הישראליים, בנימוסים המסורתיים של

בתחנת המישטר

לחצר, הם עוברים על פני שולחן של שוטרים, הבודקים את זהותם על-פי רשימת-הבחורים. מאחור שומר עליהם שוטר בעל רובה מכודן. מאחורי מחסה של שקי-חול, מישאל-העם התנהל בצורה רגועה.

„הלב רעד

לנו!”

העיתונאים הזרים הובלו בי סיוור מאורגן, באוטובוסים נוחים, אל תחנות-קלפי מובחרות, כדי לחנות בהצבעת גיהאן ובני-מיש-פחה (ראה עמודים 6-7) וגדולי המדינה. הם ראו תנועה סואנת, תורים ארוכים של מצביעים, השתפות נלהבת.

בכפר קירדאסה, מרחק כמה ק"מ לומטרים מקאהיר, התמונה היא כפרית. כמו בקאהיר, התנויות פתוחות. קירדאסה היא מולדת השטיי חים הארוגים, המקשטים עתה בתים רבים בתל-אביב ובירושלים, ויש ברחובה הראשי, הבלתי-מרוצף, כעשרים חנויות לתירידיים, אך תיירי רים אין, בעלי-החנויות יושבים בחוק, לפני חנויותיהם, קוראים עיתונים, מסתכלים בשתי תיירות רגמניות, היחידות בכפר, המסתכרות לות בהתפעלות בארנקים מעורר נחש ומעורר-תנין. לולא הרצח, היה רחוב זה מלא עתה במאות תיירים, בני עשרים מדינות.

היכן הקלפי? מצביעים על תחנת-המישטר, בשביל צדדי רדום, שוטר המוש מסתכל בחלל באפסי מעשה, אין תנועה. הופעתם הבלתי-צפויה של שני אורחים מישראל גורמת לסמל המישטר הקשיש, בעל הפנים המקומטות והחייכניות של בן-כפר, לקחת אותם תחת חסותו. אחרי בדיקת התעודות מטעם מינהל-

אחרי מותו היה תלוי במרכזי הכוח העיקריים במדינה — שרותי הביטחון הכללי-כולים, הצבא הגדול, מיפגת-השילטון שהיא כימעט מונופוליסטית, מוסדות המישטר. כל אלה הסכימו ביניהם מן הרגע הראשון כי מובארק הוא האיש.

היה הגיון בבחירה זו. כי הן מישטר היה זקוק לאדם חזק, בלי חוכמות, שיקיים את הביטחון הן פנימי מול סכנה שאיש אינו בטוח לגמרי במידת חומרתה, לא היה

זי חוק מוטל קנס של לירה אחת כ-17 שקל) על מי שנמנע מלמלא תפקיד אזרחי זה. אך חוק זה יומה לחוקים רבים אחרים בארץ-היאור: אין הוא מופעל.

נהג מונית: „אני הייתי בעד סאדאת. הוא היה איש טוב. לא כמו עבד-אל-נאצר. נאצר היה רע. סאדאת שיפר את תנאי-החיים שלנו. מי שרוצה לעבוד, יכול להרוויח יותר כסף, גם השלום הוא טוב. אבל מה אני יודע על מר

קלפי הכפר

מראה כפרי רגיל: ילדה רוכבת על חמור לפני תחנת-הקלפי, הממוקמת בתחנת מישטר של הכפר. בפתח הבניין — שוטר חמוש, ליד מחסה של שקי-חול. בכפר עברו אוטובוסים, מקושרים בתחנות מובארק, וגייסו בוחרים.